

piątek, 29.11.2024

Chwila zatrzymania... Codzienne rozważania do Ewangelii

Rozważanie do liturgii z dnia 2024-11-29:

Na koniec roku liturgicznego, gdy przybliża się adwent, Jezus opowiada mi przypowieść (w. 29). Uczy mnie wyczuwania znaków bliskości Jego królestwa. W gorącej modlitwie poproszę Go, aby ta medytacja wprowadziła mnie w czas adwentu.

Będę rozkoszował się obrazem wiosny, jaki maluje Jezus. Widok drzewa figowego, które wypuszcza pęki, rodzi tęsknotę za życiem, zapowiada lato! (ww. 30-31). Jezus uczy mnie oczekiwania, które ma być świeże jak wiosna i radosne jak zapowiedź lata.

Jakie znaki życia dostrzegłem dla siebie w mijającym roku liturgicznym? Na ile zbliżyłem się lub oddaliłem się od Jezusa? Zapytam o moje pragnienia u progu nadchodzącego adwentu? Powierzę je Bogu przez Maryję, patronkę adwentu.

„Wszystko się stanie” (w. 32). Obietnice Jezusa zawsze się spełniają. Czy w to wierzę? Muszę nauczyć się czekać, aby nie wymuszać i nie przyspieszać działania łaski. Co mogę powiedzieć o mojej cierpliwości? O jaką łaskę chciałbym prosić na czas adwentu?

„Niebo i ziemia przemijają...” (w. 33). Jezus uświadamia mi przemijalność mojego życia. Żyję pośrodku kruchości. Uczy mnie dystansu do wszystkiego, co stworzone. Czy jest we mnie zgoda na przemijalność i kruchość życia?

Jedynie słowa Jezusa są wieczne! (w. 33). Uświadomię sobie, że mogę uchwycić się Jego słowa w każdej, nawet najbardziej niepewnej sytuacji życiowej. Ono jest niezmiennie pewne, wierne, zawsze mocne. Uwielbię Trójcę Świętą za dar Słowa Bożego.

Wejdę w modlitwę wdzięczności. Będę dziękował Bogu za kończący się rok liturgiczny. Co uważam za największy dar mijającego roku? Postaram się trwać w akcie dziękczynienia, powtarzając całym sercem: „Boże, dziękuję Ci!”. (Krzysztof Wons SDS/Salwator)

Źródło:

<https://niezbednik.niedziela.pl/artikul/1964/O-co-prosze-O-umilowanie-zycia-i-trwanie>

https://pl.freepik.com/darmowe-zdjecie/mezczyzni-modlacy-sie-na-biblii-w-swietle-swiec-selektywnej-ostrosci_5508042.htm